

va estimar, però que sentia molt lluny de casa.

Ens deixà però el pas per Barcelona. I el deixà a l'actual Facultat de Matemàtiques de la Universitat de Barcelona, però també a la Universitat Politècnica de Catalunya, on treballà tants anys. Sense ell, avui, faltaria quelcom. A molts ens hauria faltat l'ajut, l'impuls, les idees dels primers anys de recerca, i potser no haurien arribat allà on són.

Per tot això, i per tot el que he oblidat, m'ha semblat que calia agrair-li públicament el fet de la seva existència, de la seva companyonia, tot posant de manifest el buit que la seva mort deixa en la societat matemàtica catalana. Però també m'ha semblat oportú dir ben clar que la seva mort no és pas buidor, perquè en Nadal és present en tots aquells que, sense la

seva manera paradoxal, apassionant i passionada d'entendre la matemàtica, no fórem els mateixos.

En Nadal, en aquell ambient lliurepensador que el «jefe» —benvolgut Francesc d'Assís Sales— ens va proporcionar al si d'una comunitat tancada i una mica elitista, ens va fer descobrir un món matemàtic ple d'esperances que, a poc a poc, ha aconseguit canviar la manera d'entendre, d'estudiar i d'ensenyar la ciència que tan hem estimat i estimem encara.

Per tot això, només vull dir una cosa:

«*En Nadal no ha mort, perquè la seva tasca perdura i perdurarà durant molt de temps. És i seguirà sent entre tots nosaltres.*»

Josep

En record de Manfred Herrmann

El propassat 15 de novembre va tenir lloc el traspàs del professor Manfred Herrmann, de la Universitat de Colònia (Alemanya), al no poder superar un atac de cor que el va tenir diverses setmanes en situació incerta. Havia complert seixanta-cinc anys el dia anterior. El professor Herrmann va fer de Colònia un dels centres de recerca en Àlgebra Commutativa més actius a Europa, lloc de visita i estada obligada per a molts.

Nascut l'any 1932 a Koenigszelt (Silèsia), va estudiar matemàtiques a la Universitat de Halle, on es va doctorar sota la direcció del professor Otto-Heinrich Keller. Va ser professor a la Universitat Humboldt de Berlín, i des de 1979 a la Universitat de Colònia, després de deixar l'antiga Alemanya de l'Est. El professor Herrmann ha estat un dels més reconeguts especialistes en Teoria Algebraica de Singularitats. El seu llibre *Equimultiplicity and Blowing Up*, escrit en col·laboració amb Shin Ikeda i Ulrich Orbanz (Springer, 1988) és referència obligada per a tots aquells que treballen en aquesta disciplina. Treballador infatigable, sempre va saber comunicar el seu entusiasme per la recerca i estudi als seus estudiants i col·laboradors.

La seva relació amb els nostres investiga-

Semblança escrita per SANTIAGO ZARZUELA
Universitat de Barcelona

dors i universitats ha estat llarga i fructífera. Va visitar en nombroses ocasions les Universitats de Barcelona, Madrid, Valladolid, Sevilla, i d'altres, i com a ponent en Matemàtiques de la DAAD participava en les reunions del comitè bilateral hispanoalemany que tracta les accions integrades i altres convenis. A més, el seu interès en les visites que ens feia s'extenia sempre a tot allò que tingués relació amb el nostre art i la nostra cultura.

Però hem d'assenyalar com a més destacable en el professor Herrmann la seva humanitat i suport als joves investigadors. Hereu d'aquella tradició alemanya on els professors fan del seu entorn un grup que transcendeix el merament científic, la seva preocupació pel benestar dels seus estudiants i col·laboradors era proverbial. Tots aquells que vàrem visitar-lo a la seva Universitat, o bé al Max-Planck Institut a Bonn, sabem dels esforços que ell i la seva esposa, Frau Gerda, feien perquè la nostra estada fos el més profitosa possible. També va obtenir suport econòmic per a molts matemàtics provinents de països poc afavorits, especialment de l'est d'Europa i d'Àsia.

Rebin els seus familiars i col·leges de la Universitat de Colònia el nostre condol més sincer.